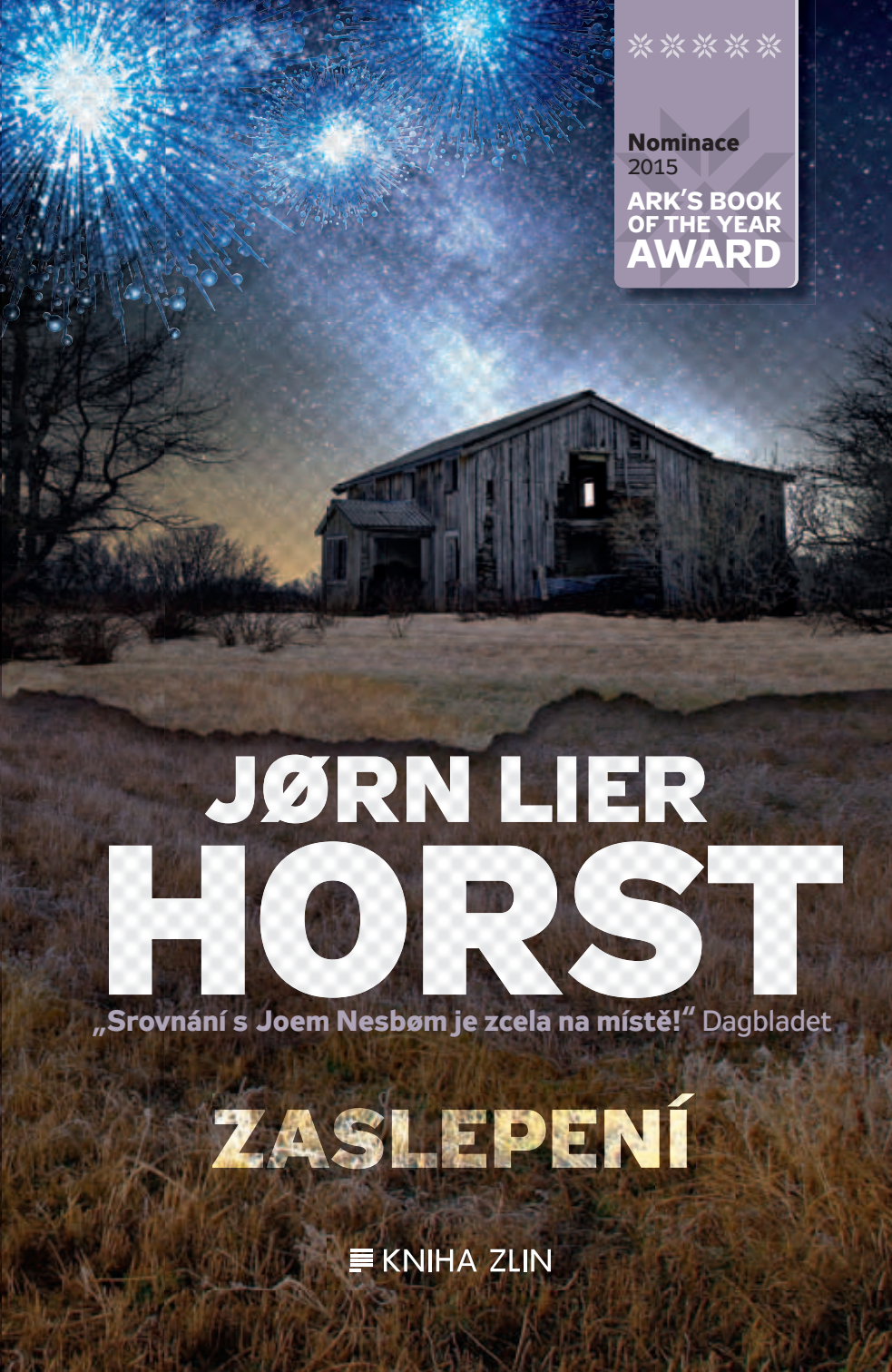

Nominace
2015

**ARK'S BOOK
OF THE YEAR
AWARD**

JØRN LIER HORST

„Srovnání s Joem Nesbøem je zcela na místě!“ Dagbladet

ZASLEPENÍ

≡ KNIHA ZLIN

V pondělí ráno vstoupil Wisting do budovy policejní stanice už ve tři čtvrtě na sedm. Na ruku měl skvrny od bílé barvy, protože předchozího večera pomáhal Line natírat lišty.

Cestou na kriminální oddělení pokývl několika unaveným kolegům sklánějícím se nad počítači a sepisujícím poslední hlášení z noční služby.

Čas před příchodem ostatních vyšetřovatelů využil k tomu, aby znovu prošel případ Hummel. Během čtení si zkoušel barvu z rukou seškrábat nehty.

Věděl, že nová informace mu umožní podívat se na případ z jiného úhlu. To, co se dříve jevilo jako nepodstatné, třeba ve světle nové hypotézy nabyde na důležitosti. Listoval jednotlivými dokumenty spisu a hledal odchylky, neobjasněné záležitosti, náhody, za nimiž by se mohly skrývat podstatné souvislosti.

Jednou z odchylek v případě Hummel byly dlouhé cesty. Nejméně jednou týdně podnikal Jens Hummel mnohahodinové jízdy do Kristiansandu nebo do Osla. Mohla to samozřejmě být náhoda. Když na to přišlo, jednalo se o pouhou statistiku. Jízdy se však vymykaly tím, že byly vždy uhrazeny v hotovosti a nebyly objednány přes centrálu. Před kolegy Hummel žertoval, že vozí bohatou starou dámu, která navštěvuje příbuzné v jižní části Norska. Nikdo ji nikdy neviděl a policie ji také nedokázala vypátrat.

Wisting ani tentokrát nenašel nic nového, čeho by se mohl přidržet. Ani elektronické vyhledávání v registru tipů, kam zadal slovo *stodola*, mu neposkytlo konkrétní vodítko.

Dveře kanceláře měl otevřené, a kdykoli na oddělení někdo přišel, zaposlouchal se. Deset minut před osmou poznal kroky Nilse Hammera, slyšel, jak se šourá ke své kanceláři na konci chodby.

Hammer byl velmi zdatný, co se vyhledávání a sledování elektronických stop týkalo. Nejspíš díky své učenlivosti. Vyšetrovací metody a možnosti, které v době jeho nástupu k policii neexistovaly, hrály nyní rozhodující roli.

Wisting se zvedl od stolu a vydal se za ním. Statný vyšetřovatel měl před sebou plastový kelímek s kávou, z něhož pomalu usrkával, a přitom se připojoval do počítačového systému.

Wisting mu na stůl položil stvrzenku z platebního termínu.

„Jak rychle dokážeš zjistit, kdo zaplatil touhle kartou?“ zeptal se ho.

Hammer odložil kelímek s kávou, papír zvedl a rychle ho přelétl pohledem.

„Jak moc to spěchá?“

„Majitel té karty možná ví, kde se nachází Jens Hummel,“ odpověděl Wisting.

Nils Hammer se na židli napřímil.

„Dej mi dvě hodinky,“ odvětil a dopil kávu jediným douškem.

Wisting se otočil, že se vrátí do kanceláře.

„Mimochodem, jak to s ní dopadlo?“ zavolal za ním Hammer.

„S kým?“ zeptal se Wisting a napadlo ho, že kolega asi myslí Line.

„S naší policejní právníčkou,“ zazubil se Hammer. „Úplně vytuhla.“

„Je v pohodě,“ ujistil ho Wisting. „Nejspíš se prostě potřebovala trochu pinknout.“

Cestou zpátky do kanceláře se usmíval při pomýšlení na ranní kávu, kterou předchozího dne s Christine Thiisovou vypil.

Nyní na něj čekaly rutinní záležitosti. Prošel štos hlášení a oznámení z víkendu. Jako by se letním poklidem nakazily i kriminalistické statistiky. Bylo tu jen pár výtržností v restauracích, několik řidičů přistižených při řízení pod vlivem alkoholu a požár lodi.

Ve chvíli, kdy se blížil ke konci, se objevila Christine Thiisová. „Ještě jednou díky, žes mě hodil domů,“ usmála se stydlivě. Wisting jen mávl rukou.

„Zjistil jsi v případě Hummel něco nového?“ posadila se. „To se uvidí.“

Pověděl jí o platebním terminálu a o reakci neznámého majitele platební karty na článek v novinách, Suzannino jméno však nezmínil. Sice ho nepožádala, aby ji z věci vynechal, kolegyni však včera neřekl, s kým se má sejít, a důvod, proč by jí o tom měl vykládat, neviděl ani dnes.

Christine vstala.

„Máš tady bílý flek,“ ukázala si na tvář.

Wisting si po tváři přejel prsty.

„Barva,“ opáčil a předvedl jí ruce. „Nejspíš takhle budu vypadat ještě pár týdnů.“

Christine se znovu usmála a při odchodu za sebou zavřela.

Wisting se vrátil k hlášením. Trvalo téměř dvě hodiny, než se dveře jeho kanceláře opět otevřely. Vešel Nils Hammer s několika papíry v rukou a posadil se na židli pro návštěvy.

„Platební karta patří jistému Aronu Heiselovi,“ konstatoval a položil před Wistinga papír, který jeho slova potvrzoval.

Wisting si ho přitáhl. Kromě čísla bankovního účtu na něm bylo uvedené datum narození, adresa však nikoli. Wisting si spočítal, že Aronu Heiselovi je osmačtyřicet let.

„Kdo to je?“ zeptal se a zalétl pohledem k dalším papírům, které měl Hammer položené v klíně.

Kolega mu ukázal snímek z policejního rejstříku pořízený *en face* a z boku. Byl na něm muž, kterého Wistingovi popsal Suzanne, jen v mladším vydání. Měl úzká ramena, rozplácly nos, pod šedýma očima náznak tmavých kruhů a mezi předními zuby mezírku.

Wisting jen pokývl a vybídl tak Hammera, aby mu sdělil, proč muž na snímku figuruje v policejních záznamech.

„Byl odsouzen jako hlavní pachatel v případě, kdy policie v roce 1997 odhalila poblíž Drammen velkou palírnu. Pak ho chytili znovu a v roce 2002 byl odsouzen za pašování lihovin. Před třemi roky byl podezřelý v dalším takovém případě, ale odsouzen nebyl.“

„Kde se zdržuje teď?“

„Poslední známé místo pobytu je poblíž Marbelly ve Španělsku.“

Wisting přikývl. Město znal. Jednou tam byl s Torunn Borgovou na služební cestě.

„Ale momentálně pobývá v Norsku,“ pokračoval Hammer a předložil hustě popsaný výpis platebních transakcí.

„Kartu používal na různých místech ve Španělsku,“ přejížděl ukazovákem po seznamu. „Naposledy tam s ní platil 12. července na letišti v Malaze. A tady, jak vidíš, je už v Norsku.“

Wisting na výpis zamžoural. Karta byla použita předchozího dne v supermarketu Rema 1000 v Holmejordet. Obchod se nacházel u sjezdu na Stavern. Wisting tam občas cestou z práce také nakupoval.

Rozhlédl se po brýlích, ale nenašel je. Začal si tedy seznam prohlížet s přimhouřenýma očima. Byl na něm velký nákup v obchodě se stavebninami, oběd v jedné restauraci v přístavu a větší částka utracená v obchodě s elektronikou a bílým zbožím. Objevil rovněž několik návštěv u Suzanne v Božském klidu. S výjimkou té poslední dotyčný platil vždy těsně po půlnoci. Po platbě v kavárně pokaždé následovala transakce ve prospěch firmy Vestfold Taxi.

Wisting vzhlédl a uvědomil si, že je celý nedočkavý.

„Najdeme ho,“ ukázal na řádek, kde byla zaznamenána platba za taxík. „Někdo ho vezl domů.“

Taxikáře, který si Arona Heisela pamatoval, sehnal Hammer za tři hodiny. První dva řidiči si nevybavovali ani pasažéra, ani jízdu, ale třetí Arona Heisela na snímku poznal a Hammerovi řekl, že ho vezl dva večery za sebou. V obou případech ho vysadil u Hukenu.

Jízda z policejní stanice na místo trvala deset minut. Pro Wistinga byl Huken vždycky jen bodem na mapě u silnice první třídy vinoucí se směrem k Helgeroa.

Když se přiblížili, Hammer zpomalil. Wisting se předklonil a prohlížel si okolí. Po obou stranách vozovky rostly brambory. Nejdřív dojeli k novějšímu domu, který byl patrně postaven na místě bývalého statku. Na zahradě skákalo na trampolíně několik dětí a dva starší kluci tu opravovali moped. U cesty se nacházela stará dílna nebo garáž pro nákladní vozidla a o kus dál několik červených kůlen. Ovšem nikde žádná stodola.

„Jed' dál,“ pobídl Wisting Hammera.

Minuli ohradu, ve které se pásli koně. Muž na žebříku natíral zeď stáje. Na otevřeném prostranství parkoval traktor s připojeným štípačem dřeva a vedle něj ležela hromada polen. O kus dál se nacházelo zrušené zahradnictví, kde se ve zbývajících tabulích skla odráželo slunce. Na rozšířeném úseku silnice zahlédli přístřešek na konve s mlékem a modrou cedulí sdělující, že je tu zastávka autobusu.

„Tady,“ ukázal Hammer. „Vysadil ho tady.“

Za kamennou zídkou vedla dál do lesa úzká, téměř zarostlá cesta.

Hammer na ni zabočil. Z hustě olistěného stromu se jako mračno komárů zvedlo ptačí hejno. Auto pomalu poskakovalo přes výmoly a drny. Nalevo se táhl široký příkop plný

stojaté vody pokryté jedovatě zeleným slizem. Černá hladi-
na prosvítala jen místy.

Les kolem nich postupně houstl a pak se krajina opět otevřela. Cesta končila u bývalého hospodářství. Těsně u kraje lesa stála polorozbořená stodola se sedlovou střechou. Polovina střešních tašek chyběla, a budova tak připomínala mršinu, kterou už zpola oklovali supi.

Hammer zajel před obytnou budovu a zastavil. Mezi domem a stodolou stály dvě kolny se střechou z vlnitého plechu. Okolo nich bujely šipkové růže a trsy purpurových náprstníků.

Wisting vystoupil a zabouchl za sebou. Hammer nechal svoje dveře otevřené. Slyšet tu bylo jen bzучení hmyzu pole-
tujícího nad vysokou trávou.

Obytné stavení kdysi bývalo bílé. Nyní bylo zašedlé a neudržované. Okapové roury na nárožích visely nakřivo. V domě chyběly závěsy a místo jedné rozbité okenní tabulky byla vsazená dřevěná deska.

Wisting došel ke dveřím a zaklepal, ale ani nepočkal, přistoupil k nejbližšímu oknu, přiložil ruce ke sklu a nahlédl dovnitř. Modrá kuchyně. Ve dřezu se vršily talíře, hrnky a sklenice. Na lince se povalovaly igelitové sáčky, prázdné lahve a krabice od pizzy. Všiml si mravenčí cestičky vedoucí od jedné z nich k podlahovým lištám. Na kuchyňském stole ležely vedle hrnku s kávou noviny.

„Nikdo doma?“ zeptal se Hammer za jeho zády.

„Ne, ale někdo tu bydlí,“ odpověděl Wisting. Zabušil klouby na sklo a zavolal, pak se vrátil ke dveřím a vzal za kliku. „Zamčeno.“ Otočil se ke stodole. „Uvidíme, jestli se dostaneme dovnitř.“

Prošli vysokou trávou k dvoukřídlým vratům nacházejícím se v polovině delší stěny stodoly. Vrata byla zaklíněná prknem opřeným našikmo o zem, ale když ho Hammer skopl, pootevřela se jen na několik centimetrů, protože zevnitř je držela ještě petlice.

O kus dál ve stěně se nacházela menší dvířka, také zamčená. Po obou jejich stranách byla vsazená dělená okna. Většina tmelu už dávno vyschla a odolila se, avšak tabulky držely na místě díky úzkým lištám.

„Nemůžeme odsud odjet, aniž bychom to tu prověřili,“ usoudil Hammer a dloubl prsty do zárubní.

Wisting přikývl a mlčky sledoval, jak se Hammer vrací k autu pro okenní škrabku. Zastrčil ji za lišty a odtrhl je. Vzápětí vysadil jednu tabulku, vsunul dovnitř ruku a uvolnil háčky.

Wisting držel okno otevřené, Hammer se mezitím vyhoupl dovnitř. Wisting zaslechl jeho zaklení a pak cosi zaškrabalo o zeď a spadlo na podlahu. Po chvíli Hammer odsunul petlici a vrata stodoly se začala otevírat. Wisting je otevřel úplně a vešel do velkého prostoru. Vyvalil se proti němu pach suché slámy. Škvírami v dřevěné konstrukci sem dopadaly proužky světla. Po chvíli si Wistingovy oči zvykly na šero a místnost nabyla tvarů. Dvoje dveře v jedné krátké stěně, nalevo od nich přívěs se čtyřmi koly. Za ním byly vyrovnané balíky slámy a paleta bílých plastových kanystrů. Po stěnách visely vidle, lopaty, hrábě, kosa a další nářadí. V druhém rohu se válelo různé příslušenství pro traktory spolu se starými konvemi na mléko.

Uprostřed místnosti stálo jakési vozidlo. Bylo zakryté šedou plachtou, která nedosahovala až na zem.

Wisting k němu přistoupil. Nohama zvěřil jemný prach, který ho zaštlpal v nose.

Hammer popadl cíp plachty a odhrnul ji. Pod ní se ukrývalo černé Volvo V60 s označením „Taxi“ na střeše. Číslo taxíku znělo Z-1086. Auto Jense Hummela.

Wisting se naklonil nad čelní sklo a nahlédl dovnitř, aniž se čehokoli dotkl.

Vůz byl prázdný.

Wisting putoval pohledem dál. V zapalování vězel klíček. Ve středové konzoli stála poloprázdná lahev od coca-coly. Na